

Rom 11, 7

7: Hva da? Israel har ikke oppnådd det som det søker etter. Men de utvalgte har oppnådd det, og de andre ble forblindet (sv.: er blitt forherdet).

Hva da? Paulus sier altså: Hva blir så følgen av alt det jeg nå har sagt om Israel? Og spesielt når det gjelder dette om en "rest som er igjen etter nådens utvelgelse". Det samme med tilføyelsen: "Og er det av nåde, da er det ikke lenger av gjerninger" (v. 5-6)? Hvordan skal vi kort oppsummere Israels tilstand? Jo, summen av alt dette er denne: Israel har ikke oppnådd det som det søker etter. Men de utvalgte har oppnådd det, og de andre ble forblindet (sv: er blitt forherdet). Israel, dvs. størstedelen av folket, søker nemlig sin rettferdighet gjennom egne gjerninger, - ikke av Guds nåde, ikke gjennom Kristus. Derfor har de ikke oppnådd det som de søker etter, men er blitt forkastet av Gud. "Men de utvalgte har oppnådd det" (sv. hava fått det). "De utvalgte", disse elendige som selv ikke har noen som helst rettferdighet, men bare synd. De søker all sin rettferdighet utelukkende i Kristus, og det er bare i ham alene vi er utvalgt (Ef 1: 4). Disse får motta rettferdighet, og disse er derfor den lille "rest som er blitt igjen etter nådens utvelgelse". Slik forklarer Paulus dette forholdet.

Hva det er Israel søker og ikke finner, og hva grunnen er til det, det har Paulus uttrykkelig forklart i kap. 9: 31-32. Der sier han at "Israel som jaget etter rettferdighetens lov, har ikke grepet rettferdighetens lov. Hvorfor? Fordi de ikke søkte den ved tro, men ved lovgjerninger". På den bakgrunnen blir disse ordene virkelig alvorlige: "nådens utvelgelse" (v. 5) - "Og er det ved nåde, da er det ikke lenger av gjerninger"! Utvelgelsen til frelse skjer så fullstendig urokkelig etter Guds evige råd om at vi skal frelles gjennom Sønnen. Alt Israels strev etter rettferdighet, all deres "nidkjærhet for Gud", alle deres høytidelige gudstjeneste og alt som var mye bedre hos dem enn hos hedningene, løftene ... osv. (Kap. 9: 4-5) - alt dette kunne derfor ikke hjelpe dem til noen rettferdighet, - når de ikke gav seg inn under Guds råd til frelse, og søkte den gjennom troen. Nei, "det som Israel søker etter, det har de ikke fått".

"Men de utvalgte har fått det". Hvem er så "de utvalgte"? Og hvordan er de blitt det? Er det på grunn av noen egen fortjeneste? Langt ifra! "Er det av nåde, da er det ikke lenger av gjerninger". Skjer det da etter et helt vilkårlig nådevalg, uten hensyn til hvordan de forholder seg til evangeliet? Det sier ikke apostelen, når han forklarer årsaken til at Israel ikke har fått det de søker etter. Han sier ikke at Gud ikke har villet gi Israel sin nåde. Men han sier at de har selv foraktet den nåden de er tilbudt, de "har ikke underordnet seg (gav seg ikke inn under) Guds rettferdighet" (kap. 10: 3), var "ikke lydige mot evangeliet" (sv: icke hørsammat evang.) (v. 16). Men Herren "rakte hele dagen lang hendene sine ut til et ulydig og gjenstridig folk" (v. 21). Så handlet det ikke om en vilkårlig beslutning om at bare bestemte personer skulle bli frelst, og som stengte Israel ute. Men en urokkelig rådslutning om veien til frelse; at den skulle være Kristus - ikke våre gjerninger.

Når da Israel utelukkende søkte rettferdigheten gjennom sine gjerninger, og forkastet Kristus, så var det dette som stengte dem ute. Samtidig som de mest uverdige synderne mottok rettferdigheten, fordi de tok imot den av Guds nåde gjennom troen på Kristus. Slik har Paulus forklart utvelgelsen, i kap. 9: 30-33. De utvalgte er dermed de som tar imot (sv: anamma) rettferdigheten av bare nåde, og dermed (hørsamma evangelium) lar evangeliet få gripe hjertet sitt. Dette er alltid fattige sjeler som ikke har noe som helst å vise til hos seg selv. Tvert imot er de knust over sin synd, og søker hele sin frelse utelukkende i Kristus. Disse "oppnår det" ("har nådd det", sv: "får det"), - det som de egenrettferdige forgjeves søker etter.

Det Paulus har sagt om Israel og om de utvalgte, det gjelder til alle tider og for alle folk som har Kristi evangelium. "Det som Israel søker etter, har de ikke fått. Men de utvalgte har fått det". Det mengden innenfor kristenheten søker - bare gjennom en utvortes gudstjeneste og medmenneskelig ærbarhet, det får de ikke. Bare de som er omvendt og som tror, får det. Men selv gjennom flokken av de alvorlige sjelene går det et skille. Det de som lever i sin egen påtatte kristendom søker gjennom sine egne gjerninger, sitt alvor, sin virksomhet, sin bønn, sitt avhold osv., det får de ikke. For selv om alt dette i seg selv er godt, så er det bare en bedragerisk forførelse - når sjelen søker frelsen gjennom dette*. Den kristendommen vi selv har bygd opp, den strir mot Guds råd til frelse. Og det den søker, det får den ikke. "Men de utvalgte får det" - disse sønderknuste som i seg selv alltid er uverdige, men har troen på Kristus, som lever bare på nåde. De får det. "De andre er blitt forblindet/forherdet" - disse som selv er gode, sterke og kristelige. Så kan du være så alvorlig du bare vil - du oppnår likevel ikke Guds rike, du er ikke blant de utvalgte -. Når du ikke kjenner deg elendig og falsk, og søker alt i Kristus. Det er bare de elendige som i sannhet kan få eie Kristus. Og bare i ham er vi utvalgt (Ef 1: 4).

[* Dette er de som er bedratt selv ikke klar over (Åp 3: 17). Tvert imot vitner de om at de har frelsen bare i Kristus - fordi det vet de (de kan det) fra forkynnelsen. Men bevisst eller ubevisst bygger de på at de er "aktive kristne", "et bønnens menneske" osv. (Oversettters tilføyelse).]

De andre ble forblindet (sv: er blitt forherdet*). Hjertets hardhet er tosidig. Først har vi den naturlige siden, på grunn av at hvert eneste menneskehjerte er en arv fra syndefallet. Og den hardheten eller "blindheten" kan bli fryktelig mye større gjennom vår vane til å stå imot Ordets røst. Dernest blindheten vi har fått som en Guds straffedom. På grunn av menneskenes fortsatte ulydighet og motstand mot Ånden rettmessig "overgav han dem til et uverdigg sinn" (kap. 1: 28), og lar dem gå videre i en ubehjelpelig forherdelse. De blir da på alle måter uimottagelige for sannheten. Forstanden formørkes, samvittigheten bedøves og hjertet forherdes. De har fått et "fordervet sinn, de holder ikke prøve med sin tro" (2Tim 3: 8). Det er denne forferdelige tilstanden Paulus tenker på her, og som han kommer nærmere inn på i v. 8-10.

[* Ordet i gr. teksten er utledet fra et ord som først og fremst betegner den slags stein-emne som et bestemt slag kildevann avsetter. Det hardner etter hvert, og blir til stein. Det samme ordet brukes også om andre slags forherdelse, som f. eks. i hendene etter tungt arbeide. Av dette forstår vi hva ordet betyr når det brukes om hjertet.]

Men denne fryktelige straffedommen hadde de nå unngått, de som var en "rest etter nådens utvelgelse". Det er som motsetning til disse, apostelen sier "de andre er blitt forherdet/forblindet". Disse andre er altså de som hører ordet, akkurat som Israel hadde "hørt det" (kap. 10: 18-19), men likevel bare er blitt værende i sin ubotferdige tilstand. Hele nådens tid er de et "ulydig og gjenstridig folk" (kap. 10: 21). Disse blir da rettmessig forherdet og forblindet av Gud.